

Argumentele pe care această parte se bazează pentru a susține că, prin greșita aplicare a articolului 8 alineatul (1) litera (b), hotărârea atacată a încălcat dreptul comunitar sunt următoarele:

- Hotărârea atacată nu a examinat semnele în conflict din perspectiva criteriului „aprecierii globale” și al „impresiei de ansamblu”, ci într-o viziune separată și succesivă, și, prin urmare, „analitică”, în privința elementelor integrante ale mărcilor compuse în conflict, încălcând astfel articolul 8 alineatul (1) litera (b) și jurisprudența comunitară prin care acesta este interpretat.

Hotărârea atacată nu a și-a îndeplinit obligația primordială, și anume de examinare a mărcilor din perspectiva criteriului „aprecierii globale” și al „impresiei de ansamblu” pe care le produceau mărcile în conflict. Departe de a realiza acest lucru, hotărârea atacată a urmat, încă de la bun început, o metodă analitică, și a procedat la examinarea separată și succesivă a elementelor figurative, pe de o parte (punctele 75-87, inclusiv punctele menționate) și verbale, iar pe de altă parte (punctele 88-93) a acordat o importanță decisivă elementelor figurative și a negat orice importanță a elementelor verbale. Desigur, hotărârea atacată citează criteriul „aprecierii globale” și criteriul „impresiei de ansamblu” (punctul 99), însă este deopotrivă adevărat faptul că nu este suficient a cita și a reproduce un criteriu din jurisprudență pentru a acționa cu precizie, fiind necesar ca acest criteriu să fie urmat și aplicat corect în speță. Însă în hotărârea atacată nu acesta este cazul. În realitate, în aprecierea factorului similitudinii semnelor în conflict, hotărârea atacată nu a aplicat ca pe un criteriu primar și principal criteriul aprecierii globale și al impresiei de ansamblu, ci a urmat un criteriu analitic, procedând, mai cu seamă, la o descompunere a mărcilor în elementele lor figurative și verbale, și ulterior la o evaluare separată, mai întâi a celor două elemente figurative ale mărcilor în conflict, iar apoi, la o evaluare a elementului verbal LA ESPAÑOLA, omițând orice trimitere la celălalt element verbal al mărcilor opozabile, denumirea CARBONELL.

Pe de altă parte, hotărârea atacată a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera (b) și pentru că nu a efectuat o evaluare a doi factori relevanți în cauză, precum coexistența anterioară pe parcursul unei lungi perioade și notorietatea, factori extrem de relevanți pentru aprecierea riscului de confuzie între marca comunitară solicitată LA ESPAÑOLA nr. 236588 și mărcile anterioare spaniole opozabile CARBONELL.

- Percepția consumatorului mediu spaniol de ulei de măsline și presupusul risc de confuzie între mărcile în conflict.

Deși face trimitere la profilul consumatorului mediu elaborat prin intermediul jurisprudenței comunitare, hotărârea atacată nu utilizează acest prototip al consumatorului, ci configurează profilul consumatorului mediu spaniol de ulei de măsline ca fiind mai apropiat de prototipul consumatorului mediu evocat de jurisprudența germană, „un consumator neatent și neanalitic”, preferându-l pe acesta prototipului consumatorului european ales de jurisprudența comunitară, „consumatorul normal informat și suficient de atent și de avizat” (hotărârea Lloyd, punctul 26, hotărârea Picasso,

punctul 38). Iar alături de această gravă eroare, hotărârea atacată comite o altă eroare nu mai puțin relevantă, anume „luarea în considerare a gradului de atenție mai scăzut” pe care publicul l-ar putea avea față de mărcile de ulei de măsline, în loc de luarea în considerare a gradului de atenție pe care consumatorul mediu spaniol normal informat și suficient de atent și de avizat îl are în mod obișnuit față de uleiul de măsline.

(¹) Regulamentul Consiliului din 20 decembrie 2003 privind marca comunitară, JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) la 16 noiembrie 2007 — NV Beleggen, Risicokapitaal, Beheer/ Belgische Staat

(Cauza C-499/07)

(2008/C 22/54)

Limba de procedură: olandeză

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: NV Beleggen, Risicokapitaal, Beheer

Pârât: Belgische Staat

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (¹), în special articolul 4 alineatul (1) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că nu permite unui stat membru să aplice scutirea impozitării profitului distribuit, primit de o societate din acest stat membru de la o filială din alt stat membru, altfel decât cu ocazia lichidării filialei, prin aceea că include mai întâi în întregime profitul distribuit în baza impozabilă, iar apoi îl deduce până la pragul de 95 %, însă limitează această deducere la profitul aferent perioadei impozabile de distribuire a profitului (după deducerea cuantumurilor parțiale prevăzute de lege) [articolul 205 alineatul 2 din Codul privind impozitul pe venit din 1992 (Code des impôts sur les revenus de 1992) — coroborat cu articolul 77 din Decretul regal de punere în aplicare a Codului privind impozitul pe venit din 1992], astfel încât nu este admisă reportarea niciunei pierderi, atunci când profitul aferent perioadei impozabile respective este inferior valorii profitului distribuit?

- 2) Dacă la prima întrebare se răspunde în mod afirmativ, Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, în special articolul 4 alineatul (1) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că obligă acest stat membru să permită ca profitul distribuit primit de o societate din acest stat membru de la o filială din alt stat membru să fie integral deductibil din profitul aferent perioadei impozabile respective și să permită ca pierderea rezultată să poată fi reportată în următoarea perioadă impozabilă?
- 3) În cazul în care Directiva 90/435/CEE trebuie interpretată în sensul că reglementarea belgiană este contrară articolului 4 alineatul (1) în privința profiturilor distribuite pe care societatea-mamă din Belgia le primește de la o filială stabilită în Uniunea Europeană, această dispoziție a directivei se opune și aplicării reglementării belgiene în privința profiturilor distribuite pe care o societate-mamă din Belgia le-a primit de la o filială din Belgia, atunci când, precum în speță, prin transpunerea directivei în dreptul belgian, legiuitorul belgian a decis că situații pur interne trebuie tratate în același mod ca situațiile reglementate de directivă și că, prin urmare, dreptul belgian s-a conformat directivei și în cazul situațiilor pur interne?
- 4) Articolul 43 din Tratatul CE se opune legislației unui stat membru potrivit căreia, pentru avizele de impunere la impozitul pe profit, scutirea profiturilor distribuite care au fost primite de o societate în cursul unei perioade impozabile de la filiala acesteia stabilită în alt stat membru este limitată în primul stat membru la cuantumul profitului aferent perioadei impozabile în care a fost realizată distribuția profitului (după deducerea cuantumurilor parțiale prevăzute de lege), în timp ce o scutire totală a profitului distribuit ar fi posibilă dacă această societate ar fi înființat un sediu permanent într-un alt stat membru?

(¹) JO L 225, p. 6, Ediție specială 09/vol. 1, p. 97.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Naczelny Sad Administracyjny (Republica Polonă) la 16 noiembrie 2007 — K-1 Sp. z o.o. w Toruniu/Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Cauza C-502/07)

(2008/C 22/55)

Limba de procedură: poloneza

Instanța de trimitere

Naczelny Sad Administracyjny

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: K-1 sp. z o.o. w Toruniu

Pârât: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 2 alineatele (1) și (2) din Prima directivă 67/227/CEE (¹) a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislațiilor statelor membre privind impozitele pe cifra de afaceri, coroborat cu articolul 2 și cu articolul 10 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2) din A șasea directivă 77/388/CEE (²) a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, exclude posibilitatea de a impune unei persoane supuse la plata TVA obligația să suporte sarcina fiscală suplimentară prevăzută la articolului 109 alineatele 5 și 6 din legea din 11 martie 2004 privind taxa pe produse și servicii (ustawa o podatku od towarów i usług) (Dz. U. Nr. 54 Pos. 535, astfel cum a fost modificată), atunci când se constată că persoana supusă la plata TVA a menționat în declarația fiscală depusă o sumă care corespunde unei diferențe fiscale de rambursat sau unei taxe deductibile de rambursat, a cărei valoare depășește pe cea a sumei datorate?
- 2) Având în vedere caracterul și obiectivul acestora, „măsurile speciale” prevăzute la articolul 27 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare pot consta în posibilitatea de a impune persoanei supuse la plata TVA o sarcină fiscală suplimentară, stabilită prin decizia administrației fiscale, atunci când se constată că persoana impozabilă a declarat o diferență fiscală de rambursat sau o taxă deductibilă de rambursat al cărei cuantum este supraevaluat?
- 3) Autorizarea prevăzută la articolul 33 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare cuprinde și dreptul de a introduce sarcina fiscală suplimentară prevăzută la articolul 109 alineatele 5 și 6 din legea din 11 martie 2004 privind taxa pe produse și servicii (Dz. U. Nr. 54 Pos. 535, astfel cum a fost modificată)?

(¹) JO L 71, p. 1301.

(²) JO L 145, p. 1.